

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Spolek rybářů Markvartovice**, se sídlem Lipová 365, Markvartovice, zastoupen Mgr. Michalem Míturou, advokátem se sídlem Místecká 329/258, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, č. j. MSK 90722/2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2019, č. j. 25 A 119/2018 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **4.144 Kč** do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Michala Mítury.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Hlučín (dále jen „vodoprávní úřad“) opatřením ze dne 4. 11. 2016, č. j. HLUC/45244/2016/OŽPaKS/Fi, podle § 125 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ověřil zjednodušenou dokumentaci skutečného provedení stavby (pasport stavby) vodního díla ve vlastnictví žalobce – „Vodní dílo - rybník na pozemku parc. č. 1272, k. ú. Markvartovice“. Usnesením ze dne 17. 5. 2018, č. j. HLUC/23446/2018/OŽPaKS/Ja, vodoprávní úřad ověření pasportu zrušil podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil výrok tohoto usnesení a ve zbytku jej potvrdil. Správní orgány dospěly k závěru, že ověření pasportu stavby je v rozporu se zákonem. Stavbu jako celek v její současné podobě totiž není možné považovat za povolenou, neboť je na ní instalováno plastové

výpustné potrubí DN 250, přičemž v projektové dokumentaci ke stavbě blízkého teletníku z roku 1978 (která řeší odtok srážkových vod do rybníka – požární nádrže) je zakresleno výpustné potrubí DN 80, nadto odlišně umístěné. Uvedená změna byla provedena dle žalobce před cca dvaceti lety a vyžadovala stavební povolení. Stavba dle správních orgánů dále nemůže sloužit k deklarovanému účelu – chovu ryb, neboť nelze regulovat vodní hladinu ani vodní dílo vypustit. Důvodem pro zrušení ověření pasportu je v neposlední řadě skutečnost, že žalobce nemá vydáno povolení k nakládání s vodami. S ohledem na princip tzv. dvojí prevence ve smyslu § 15 odst. 1 a § 9 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), nelze stavbu bez tohoto povolení povolit (a naopak).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Namítal, že potrubí DN 250 bylo fakticky použito již na konci sedmdesátých let, přičemž žalobce vodní plochu nabyl do vlastnictví v roce 2000. Po celou dobu žádný z orgánů veřejné moci neměl proti provedení potrubí žádných námitek, což nemůže jít k tíži žalobce. Vodní hladinu lze regulovat pomocí otočného kloubu přepadové roury, což však žalovaný bez opory v konkrétních důkazech označuje za způsob nesprávný, neodborný a chybný, a odmítá se skutečným stavem věci zabývat. Výtka o absenci povolení k nakládání s vodami působí absurdně, neboť žalobce o toto povolení požádal, nicméně vodoprávní úřad jej odmítl vydat do doby, než bude ověřena dokumentace stavby. Je třeba vzít v úvahu, že se jedná o historickou stavbu ze 17. století.

[3] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace skutečného provedení stavby pořízena v zákonem stanoveném rozsahu a zda odpovídá skutečnému provedení stavby. Pokud jsou tyto podmínky splněny, stavebnímu úřadu nezbývá, než pořízenou dokumentaci ověřit. Otázku (ne)legálnosti stavby (v tomto případě pouze výpustného potrubí DN 250) je dle krajského soudu třeba řešit v řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nerozvádí, jakým způsobem chrání veřejný zájem závěrem o nelegálnosti uvedených stavebních úprav. Pro označení stavby jako nepovolené nadto nepostačuje pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti.

[4] Zákon dle krajského soudu neumožňuje stavebnímu úřadu neověřit pasport stavby jen proto, že je přesvědčen, že stavba má sloužit jinému než deklarovanému účelu. Obdobně jsou nedůvodné výtky žalovaného k absenci platného povolení k nakládání s vodami. Ani vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, nepracuje s pojmem „podklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena“. I v případě, že by bylo nutné dokládat podklady pro zjištění účelu stavby, žalovaný se nijak nevypořádal s tím, zda je žalobcem deklarovaným účelem užívání stavby (chov ryb) dotčen veřejný zájem a nepostavil najisto, zda stavba svým vybavením vyhovuje více účelům.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že dle zákona nelze ověřit dokumentaci skutečného provedení stavby, pokud by tím byla legalizována nepovolená stavba. To platí i pro situace, kdy je nepovolenou pouze část stavby. V posuzované věci jde o stavbu starou několik staletí, na níž však byly zjevně bez povolení provedeny změny v instalaci výpustného plastového potrubí, proto vodoprávní úřad ověření pasportu zrušil. Stěžovateli není jasné, jak má ve věci dále postupovat. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že nepovolená stavba má být řešena v řízení o odstranění stavby. Tomu však brání právě existence ověření dokumentace skutečného provedení stavby. Zároveň není možné ověřit

dokumentaci jen ve vztahu k části stavby. Správní orgány přitom zjistily a prokázaly, že na stavbě byly cca před 20 lety provedeny stavební úpravy vyžadující povolení. Stávající potrubí neodpovídá tomu, s nímž počítá stavební povolení nedalekého teletníku. Nelegálnost stavby nelze prokázat jinak než absencí příslušného povolení, jehož existence by byla vodoprávnímu úřadu známa, neboť je příslušný k jeho vydání. Sama skutečnost, že část stavby je nepovolená, postačuje ke zrušení ověření pasportu. Napadený rozsudek je v této části nezákonný.

[6] Stěžovatel dále namítá, že v rámci ověření dokumentace skutečného provedení stavby dle § 125 stavebního zákona je nutné zabývat se také jejím účelem. To vyplývá z § 125 odst. 2 stavebního zákona, který nelze od ostatních odstavců téhož ustanovení oddělit. Závěr krajského soudu, že stavba vyhovuje více účelům, je nesprávný, neboť k chovu ryb není stavba náležitě vybavena, jak blíže rozvedl stěžovatel v napadeném rozhodnutí.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42, samozřejmě není možné, aby se pasportizace stala prostředkem legalizace nepovolených staveb. Stěžovatel však opomíjí, že podle téhož rozsudku zároveň nelze připustit, aby pro označení stavby jako nepovolené stačilo pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti. Stavební úřad musí postupovat vždy maximálně obezřetně a důsledně zvážit okolnosti konkrétního případu. Jak krajský soud správně konstatuje, stěžovatel se dosud nevypořádal s námitkami žalobce stran toho, kdy došlo k instalaci sporného potrubí. Je zřejmé, že zmiňované stavební povolení bylo vydáno před rokem 1989, v této době došlo k instalaci potrubí a až poté celý pozemek s vodním dílem koupil žalobce od obce. Závěr o nelegálnosti instalace potrubí za takového skutkového stavu považuje žalobce za učebnicový příklad neobezřetného postupu a nepřihlídnutí k veřejnému zájmu (kterým je v době boje proti suchu mj. snaha o podporu výstavby vodních děl a prvků zadržujících vodu v krajině). Žalobce dále uvádí, že § 125 stavebního zákona nesvěřuje pravomoc orgánu veřejné moci neověřit zjednodušenou dokumentaci z důvodu přesvědčení o jiném účelu stavby, než jak je deklarován žadatelem. Stavební úřad má předloženou zjednodušenou dokumentaci prozkoumat a zjistit, zda odpovídá skutečnému provedení stavby, a nikoliv rozhodovat, jaký by měl být účel stavby. Žalobce navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“), přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Podle § 125 odst. 1 stavebního zákona *vlastník stavby je povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby.*

[10] Podle odstavce 3 téhož ustanovení *neplní-li vlastník stavby povinnost podle odstavce 1, stavební úřad mu nařídí, aby pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby. Pokud není nezbytná úplná dokumentace skutečného provedení stavby, uloží stavební úřad pouze pořízení zjednodušené dokumentace (pasport stavby), pokud ji stavebník nepořídil sám. Pokud není třeba pořízenou dokumentaci doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji ověří (§ 125 odst. 4 stavebního zákona).*

[11] Účelem právní úpravy § 125 stavebního zákona je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení v minulosti povolené stavby a jejího účelu, jejíž dokumentace zcela chybí, případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady.

[12] Judikatura i doktrína se shodují v tom, že ověření dokumentace nebo zjednodušené dokumentace, tj. pasportu stavby, nemůže sloužit jako prostředek legalizace nepovolených staveb. Ověřit dokumentaci tedy lze vždy pouze u stavby povolené, jejíž dokumentace nebyla vůbec pořízena, nedochovala se, nebo není v náležitém stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42; Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Praktický komentář. Praha: Leges, 2017; Malý, S. Stavební zákon. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2007; nebo Varvařovský, P. a kol., Odstraňování staveb. Sborník stanovisek veřejného ochránce práv. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2013).

[13] Pokud v průběhu procesu vyjdou najevo důvodné pochybnosti, resp. objeví se přesvědčivé důkazy o tom, že stavba (či její část) nebyla nebo nemohla být v minulosti povolena, stavební úřad dokumentaci stavby neověří a věc projedná dle § 129 stavebního zákona v řízení o odstranění stavby (případně její nepovolené části; v takovém případě si musí v tomto řízení též učinit úsudek o tom, v jakém rozsahu lze stavbu považovat za povolenou).

[14] Právní úprava však nevychází z toho, že stavba, u které se nedochovaly doklady, je stavbou nepovolenou. Takový přístup by mohl vést k neodůvodněným tvrdostem, a to zpravidla právě u starší zástavby, ve které je mnohdy prokazování legálnosti stavebních změn obtížné (srov. též stanovisko odboru stavebního řádu MMR ze dne 10. 1. 2007, č. j. 46324/06-82). Je proto vždy na příslušném stavebním úřadu, aby na podkladě konkrétních okolností věci shromáždil a vyhodnotil k této otázce dostupné důkazy. Stavební úřad musí vždy postupovat maximálně obezřetně a důsledně zvážit okolnosti konkrétního případu. Obecně platí, že čím starší je stavba, tím je pravděpodobnější, že se její dokumentace nedochovala, a naopak, čím je novější, tím více by k ní mělo existovat dokladů svědčících o jejím povolení (srov. zprávu veřejného ochránce práv o šetření ze dne 10. 11. 2015 a závěrečné stanovisko ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 6416/2015/VOP).

[15] Samotné ověření pasportu stavby není rozhodnutím dle správního řádu a nepředchází mu správní řízení. Naopak přezkum tohoto úkonu dle § 156 odst. 2 správního řádu již ve správním řízení probíhá a jeho výsledkem je formalizované správní rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013 - 25). V každém případě je správní orgán povinen v rozsahu pro daný úkon nezbytném zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[16] V daném případě vodoprávní úřad nejprve pasport stavby v roce 2016 ověřil, přičemž z místního šetření i projektové dokumentace lze seznat, že odtok je zajištěn plastovým potrubím DN 250. V roce 2018 poté ověření zrušil a nelegálnost instalovaného potrubí DN 250 dovodil toliko z tvrzení žalobce, že potrubí bylo vybudováno cca před 20 lety původním vlastníkem, a dále ze skutečnosti, že v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení nedalekého teletníku z roku 1978 je potrubí zajišťující odtok zakresleno odlišně.

[17] Dle Nejvyššího správního soudu nejsou tato zjištění vodoprávního úřadu s ohledem na výše uvedené dostatečnou oporou pro závěr, že předmětné stavební úpravy byly provedeny nepovoleně. Jak již bylo řečeno, úřad má při ověřování pasportu stavby postupovat se zřetelem ke skutkovým okolnostem té které věci a zohlednit též časové hledisko, tedy dobu, v níž byla

stavba (zde stavební úprava potrubí) realizována. Dotčená změna byla stavební úpravou existujícího potrubí několik století starého vodního díla a dle vodoprávního úřadu byla provedena cca před 20 lety (kdy byla vlastníkem stavby obec), tedy již v relativně vzdálené době. Vodoprávní úřad byl s charakterem změny již v minulosti prokazatelně seznámen a neposoudil ji jako nepovolenou, ale naopak pasport stavby bez výhrad ověřil. Za takové situace nepostačí k závěru o nelegálnosti změny stavby skutečnost, že není k dispozici povolení změny a ve stavebním povolení z roku 1978 (*nota bene* k jiné stavbě, která dotčené vodní dílo podrobně neřeší) je potrubí zakresleno odlišně.

[18] Z uvedeného vyplývá, že krajský soud se dopustil částečného pochybení, pokud konstatoval, že nepovolená změna stavby není překážkou ověření jejího pasportu, a je možné ji řešit až následně v řízení o odstranění stavby. Podstatné ovšem je, že v dané věci nejsou závěry vodoprávního úřadu o nelegálnosti dotčené stavební úpravy potrubí dostatečně skutkově podepřeny. Napadené rozhodnutí stěžovatele, který je potvrdil, proto v této části nemůže obstát. Ostatně i krajský soud k věci dále přílehavě uvádí, že pro označení stavby jako nepovolené nepostačuje pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti. Naopak, důvod pro neověření pasportu by za dané skutkové situace musel být podepřen konkrétním důkazem o tom, že stavba byla v minulosti realizována nelegálně.

[19] Ve vztahu k účelu stavby v případě ověřování dokumentace podle § 125 odst. 2 stavebního zákona platí, že *nejdou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně-technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.*

[20] Pakliže se nedochovaly doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, konstruuje toto ustanovení nevyvratitelnou právní domněnku, že je stavba určena k tomu účelu, pro který je stavebně-technickým uspořádáním vybavena a k němuž se užívá bez závad. K určení účelu stavby tedy dochází *ex lege*, správní orgán naplnění této skutečnosti toliko konstatuje (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42). V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud taktéž dospěl k závěru, že ověření pasportu stavby je vydáno v rozporu s hmotným právem, pokud stavba svým stavebně-technickým řešením neumožňuje nerušené užívání k deklarovanému účelu (srov. bod [36]).

[21] Vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí uvádí, že stavba nemůže sloužit deklarovanému účelu (chovu ryb), neboť nelze regulovat její hladinu a rybník nelze vypustit. Žalobce v odvolání namítal, že odtok je tvořen regulovatelným přepadem a odkázal na souhrnnou technickou zprávu, která je součástí pasportu, a kde je tato informace výslovně uvedena. Vodní hladinu dle žalobce regulovat lze, a to otočením kloubu přepadové a vypouštěcí roury, přičemž je nutné vstoupit do vody. Tuto manipulaci lze správním orgánům kdykoliv na místě předvést. Stěžovatel k tomu v napadeném rozhodnutí dodal, že nádrž nese historické označení „Hasičák“, dle obce sloužila jako „hasičský rybník“ a ve stavebním povolení teletníku je označena jako protipožární nádrž. Způsob manipulace naznačený žalobcem je dle stěžovatele neodborný, nestandardní, nedostatečný a nemá oporu v předložené dokumentaci, kde se hovoří pouze o regulovatelném přepadu a bližší způsob manipulace zde není specifikován.

[22] Dle Nejvyššího správního soudu není sporu o tom, že v dané věci nejsou k dispozici doklady, z nichž by bylo možné bez pochybností zjistit účel stavby. Ve správním spise jsou založeny dokumenty, z nichž vyplývá, že předmětná plocha byla historicky označována

jako „rybník Hraniček“ (leží na hranici území obcí Markvartovice a Šilheřovice), „hasičský rybník“, „Hasičák“, stavební povolení teletníku z roku 1978 hovoří o tom, že dešťové vody ze stavby budou svedeny do „stáv. rybníka – požární nádrže“. Na základě těchto podkladů lze učinit nanejvýše závěr, že stavba sloužila v minulosti jako rybník i jako nádrž.

[23] Sám stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvádí, že dle předložené dokumentace stavby je její součástí regulovatelný přepad, tato skutečnost je zanesena také v ověření pasportu stavby (které nyní vodoprávní úřad zrušil).

[24] Obecně v procesu ověřování pasportu stavby platí, že pokud má vodoprávní úřad, jemuž byla k ověření předložena zjednodušená dokumentace stavby, pochybnosti o její úplnosti (tj. např. chybějící popis mechanismu regulace vodní hladiny), může dle § 125 odst. 4 stavebního zákona vyzvat vlastníka stavby k doplnění či přepracování dokumentace. Soulad dokumentace se skutečným stavem pak může taktéž ověřit na místě.

[25] Zákon nabízí řešení také v situaci, kdy dojde k ověření pasportu stavby a vyjde najevo, že pasport není úplný nebo daný úkon stavebního úřadu trpí jinými vadami. Podle § 156 odst. 1 správního řádu *jestliže vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opraví usnesením, které se pouze poznamená do spisu.*

[26] Jak je uvedeno výše, ověření pasportu stavby je vydáno v rozporu se zákonem, pokud stavba nemůže bez závad sloužit deklarovanému účelu. Pokud je tato skutečnost bez důvodných pochybností prokázána, je na místě postupovat dle § 156 odst. 2 správního řádu a ověření zrušit. V nyní řešeném případě dle správních orgánů stavba nemůže sloužit chovu ryb, neboť nelze regulovat její hladinu. Žalobce naproti tomu setrvale namítá, že vodní hladinu lze regulovat otočným kloubem výpustného potrubí. Způsob, jakým se správní orgány s tvrzením žalobce vypořádaly, je třeba hodnotit jako zcela nedostatečný.

[27] Stěžovatel se odmítl skutečným stavem věci zabývat, neboť tvrzený mechanismus regulace hladiny není zakreslen v předložené dokumentaci stavby. To je sice pravda, nicméně pakliže by bylo stavbu možné bez závad užívat k chovu ryb a jedinou vadou by byla nedostatečná podrobnost při popisu mechanismu regulace, adekvátním postupem by bylo skutkový stav ověřit a případně postupovat podle citovaného § 156 odst. 1 správního řádu. V tomto ohledu je třeba přihlédnout též ke skutečnosti, že vodoprávní úřad svým rozhodnutím zrušil ověření pasportu, které předtím za nezměněných skutkových a právních okolností sám vydal. Následné tvrzení stěžovatele, že žalobcem nastíněný způsob regulace hladiny je neodborný, nestandardní a nedostatečný, je zcela obecné a postrádá jakékoliv bližší odůvodnění.

[28] Závěry krajského soudu je i na tomto místě nutné korigovat, neboť stavební úřad se musí při ověření pasportu stavby zabývat také účelem, k němuž je stavba určena. Napadený rozsudek však ob stojí, neboť se lze ztotožnit s navazujícím závěrem krajského soudu, že v průběhu řízení nebylo postaveno najisto, zda stavba svým vybavením vyhovuje více účelům. Vodoprávní úřad (a po něm i žalovaný) dovodil, že stavba nemůže sloužit chovu ryb, aniž by se touto otázkou, skutkovým stavem a námitkami žalobce náležitě zabýval.

[29] Proti posouzení krajského soudu ve vztahu k absenci povolení k nakládání s vodami se stěžovatel v kasační stížnosti nevymezil. Pouze *obiter dictum* lze tudíž obecně znovu poznamenat, že ověření dokumentace stavby není povolením, ale toliko deklarováním, že určitá stavba byla v minulosti povolena a slouží k určitému účelu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšnému žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka představuje odměnu právního zástupce ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), za hotové výdaje právního zástupce ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu a za daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu